

CRIMS DUPLICATS

HJORTH & ROSENFELDT

Columna

BERGMAN

SÈRIE

MICHAEL HJORTH
I HANS ROSENFELDT
**CRIMS
DUPLICATS**

(Sèrie Bergman 2)

Traducció de Jordi Boixadós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LÄRJUNGEN*

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2016

© MICHAEL HJORTH I HANS ROSENFELDT, 2011

PUBLICAT D'ACORD AMB SALOMONSSON AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ: JORDI BOIXADÓS, 2016

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2140-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.720-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Mentre el taxi girava per Tolléns Väg just abans de dos quarts de vuit del vespre, Richard Granlund no creia que les coses poguessin empitjorar gaire més. Havia passat quatre dies a Munic i rodalia en un viatge comercial. Els alemanys treballaven si fa no fa com de costum al mes de juliol. Havia tingut reunions des del matí fins a la nit, amb visites a fàbriques i sales de reunions, i havia pres un munt de cafè. Estava cansat però satisfet. Els sistemes de cintes transportadores potser no eren la cosa més sexi del món, la seva professió quasi mai picava la curiositat dels altres i no era mai el tema de conversa preferit al voltant d'una taula durant un sopar d'amics, però el material es venia bé. De fet, les cintes transportadores es venien molt bé.

L'hora prevista d'enlairament de l'avió eren les nou i cinc del matí, i ell comptava arribar a Estocolm a les onze i vint. Un cop allà, hauria trucat al despatx per dir-los que la feina havia anat bé, i a la una seria a casa per dinar amb la Katharina, i després pensava passar la tarda al jardí. Aquell era el pla.

Fins que havia descobert la cancel·lació del vol a Arlanda. Llavors havia anat a fer cua al servei d'atenció al client de Lufthansa i li havien reservat plaça al vol de la una i cinc

del migdia. No estava gaire entusiasmat amb la idea de passar quatre hores més a l'aeroport internacional de Munic, precisament. Amb un sospir de resignació, havia tret el mòbil per enviar un missatge a la Katharina i dir-li que hauria de dinar sola, però que si tot anava bé encara podrien passar unes quantes hores treballant al jardí. Feia bo? Què li semblaria un còctel al porxo, al vespre? Tindria temps de sobres a l'aeroport per comprar alguna cosa.

La Katharina li va contestar de seguida. Llàstima que hagués d'arribar amb retard. El trobava a faltar. A Estocolm feia un temps esplèndid, o sigui que era bona idea un còctel cap al tard. Esperava que li fes una sorpresa i li deia que l'estimava molt.

En Richard havia anat a una de les botigues que continuaven anunciant-se com de *duty-free*, tot i que estava convençut que allò ja no tenia cap importància per a la immensa majoria dels viatgers. Va trobar un prestatge amb còctels preparats i va agafar una ampolla d'un producte que recordava haver vist anunciat a la tele: Mojito Classic.

De caní cap al quiosc va comprovar el nou vol al tauler de sortides. Porta 26. Va calcular que trigaria uns deu minuts a arribar-hi.

En Richard es va asseure, amb una tassa de cafè i un entrepà, i es va posar a fullejar el número de *Gardens Illustrated* que acabava de comprar. Els minuts anaven passant. Va mirar uns quants aparadors, va comprar una altra revista, en aquest cas d'eines de jardineria, i tot seguit va anar a una altra cafeteria i va prendre una ampolla d'aigua. Després d'una visita al lavabo, va decidir que, per fi, era hora de dirigir-se a la porta d'embarcament. Un cop allà, va rebre la sorpresa següent. El vol de la una i cinc sortiria amb retard. Embarcarien a tres quarts menys cinc de dues, i l'hora prevista d'enlairament era les dues en punt. En Richard va tornar a treure el telèfon. Va informar la Katharina del retard i va expressar la seva frustració amb el transport aeri en general i amb Lufthansa en particular. Va buscar un lloc

lliure i es va asseure. Aquesta vegada no va rebre cap resposta al missatge.

Va trucar a la Katharina, però ella no va despenjar.

Potser havia acabat sortint a dinar amb algú. Va desar el mòbil i va tancar els ulls. No en trauria res d'enrabiarse per la situació; no hi podia fer gran cosa, ell.

A tres quarts de dues, l'hostessa que hi havia rere el tauler els va donar la benvinguda a bord i va demanar excuses pel retard. Un cop dins l'avió i quan el personal de cabina havia donat les instruccions de seguretat, sense que ningú els fes cap mena de cas, el capità va parlar als passatgers. Un dels llums del tauler de bord indicava un problema. Segurament, era el llum mateix el que no anava bé, però no podien arriscar-se. Un tècnic arribaria aviat per comprovar-ho. El capità va presentar excuses i va demanar col·laboració. A dins de l'aparell, cada cop feia més calor. En Richard notava que la seva voluntat de col·laborar i el seu relatiu bon humor es dissipaven a mesura que la suor li humitejava la camisa per l'esquena i sota els braços. El capità va tornar a parlar. Bones notícies: havien solucionat el problema. La mala notícia era que havien perdut el torn de vol i ara tenien nou avions al davant abans no s'enlairés el seu, però de seguida que els toqués sortirien cap a Estocolm. Va demanar disculpes.

Van aterrar a Arlanda a les cinc i vint, amb dues hores de retard.

O sis hores, segons com t'ho miressis.

De camí cap a l'àrea de recollida d'equipatges, en Richard va tornar a trucar a casa. No despenjaven. Va provar el mòbil de la Katharina, però al cap de cinc senyals va saltar el contestador. Segurament era al jardí i no sentia el telèfon. En Richard va arribar a la gran sala de les cintes transportadores d'equipatge. Segons la pantalla que hi havia a sobre de la número 3, les maletes del vol LH2416 sortien al cap de vuit minuts.

Van trigar-ne dotze.

I en Richard va esperar un quart d'hora fins que es va adonar que la seva no hi era.

Nova espera a la cua per informar de la pèrdua d'equipatge al taulell de Lufthansa. Després de donar-los l'adreça, el resguard i una descripció tan precisa com va poder de la maleta, en Richard va sortir al vestíbul d'arribades i va anar a buscar un taxi. Va notar una onada de calor que el colpejava quasi com una força física en el moment que travessava les portes giratòries. Era ple estiu. El vespre seria molt agradable. Va pensar en els *mojitos* al porxo sota el sol de la tarda i va notar que li retornava una mica el bon humor. Es va posar a la cua de Taxi Stockholm, Kurir o 020. Mentre arrencava, el taxista li va dir que aquell dia el trànsit a Estocolm era infernal. Terrible de debò. A l'E4 es van unir a la corrua de cotxes que avançaven en direcció al sud i que semblava interminable, i el taxi va reduir la velocitat fins a just per sota els cinquanta quilòmetres per hora.

De manera que quan el vehicle, finalment, va tombar per Tolléns Väg, Richard Granlund no creia que les coses poguessin empitjorar gaire més.

Va pagar amb la targeta de crèdit i va entrar a casa a través del bonic i ben cuidat jardí ple de fragàncies. Va deixar la cartera i la bossa de plàstic al costat de la porta, per dins.

—Hola!

No contestava ningú. En Richard es va treure les sabates i va anar a la cuina. Va donar un cop d'ull per la finestra per veure si la Katharina era al jardí, però no la veia enlloc. A la cuina tampoc hi havia ningú. No hi havia cap nota allà on ella n'hi hauria deixat una si hagués sortit. En Richard va treure el mòbil per veure si hi havia res, però no tenia ni trucades perdudes ni missatges de text. A la casa feia xafigor; el sol tocava de ple a les finestres i la Katharina no havia abaixat els tendals. En Richard va obrir la porta del porxo. Després va pujar al pis de dalt. Es dutxaria i es canviaria. Tenia la sensació d'anar brut i portava tota la roba

xopa de suor, fins i tot els calçotets. Es va treure la corbata i va començar a descordar-se els botons de la camisa mentre pujava les escales, però quan va arribar al dormitori es va aturar a mig moviment. La Katharina jeia al llit. Allò va ser el primer que va veure. Tot seguit es va fixar en tres coses en ràpida successió.

Estava de bocaterrosa.

Lligada.

Morta.

El metro es va aturar amb un sotrac. La mare amb el cotxet de bebè que Sebastian Bergman tenia al davant es va arrapar una mica més fort a la barra d'acer i va mirar nerviosament al voltant. Es veia que passava ànsia des del moment que havia pujat a St Eriksplan, i tot i que el menut havia deixat de gemegar i s'havia adormit al cap de només un parell de parades, ella semblava incapaç de relaxar-se. Era evident que no li agradava estar envoltada de gent estranya, tan a prop. En Sebastian l'hi veia en molts senyals, com ara el moviment constant dels peus per evitar el contacte físic amb ningú, o el llavi superior lleument humit. L'expressió era d'alerta, i bellugava els ulls sense parar. En Sebastian va intentar fer-li un somriure tranquil·litzador, però ella va desviar la mirada immediatament i va continuar controlant tot el que passava al seu voltant.

En Sebastian va donar un cop d'ull al vagó atapeït de gent. S'havia tornat a aturar, amb un xerric metàl·lic, al túnel just després de Hötorget. Després d'uns instants d'immobilitat en la penombra, el tren es va tornar a posar en marxa lentament i va entrar arrossegant-se a T-Centralen, l'estació principal al bell mig d'Estocolm. Ell no solia viatjar en metro i no ho feia mai en hora punta ni durant la temporada turística. Era massa incòmode, massa caòtic, i en

Sebastian no es podia acostumar a les masses humanes, amb tants sorolls i tantes olors. Preferia anar caminant o agafar un taxi, mantenir-se a distància de la gent, a l'aire lliure. Aquell era el seu costum habitual. Ara, però, ja no hi havia res que fos normal.

Res.

Es va repenjar contra la porta del final del vagó i va mirar el següent. La veia a través de la petita làmina de vidre. Els cabells rossos, el cap inclinat per llegir el diari. Es va adonar que somreia per a si mateix mentre l'observava.

La dona va fer transbord, com sempre, a T-Centralen i es va posar a caminar ràpidament escales avall cap a la línia vermella. No li costava gaire seguir-la. Mentre es mantingué a una distància prudencial, quedaria ocult entre el corrent de viatgers i de turistes que consultaven mapes.

Quan el tren es va aturar al cap de dotze minuts a l'estació de Gärdet, en Sebastian va esperar uns instants abans de baixar del vagó. Aquí havia d'anar més amb compte, perquè a l'andana no hi havia tanta gent; la majoria dels passatgers havien baixat a l'estació anterior. En Sebastian havia triat el vagó del davant perquè ella li donés l'esquena en sortir. Anava de pressa, ella, i ja era a la meitat de les escales mecàniques quan la va veure. Gärdet també havia estat la destinació de la dona amb el cotxet de bebè, i ell s'hi va quedar al darrere per si de cas la persona a qui seguia girava el cap per qualsevol motiu. La dona empenyia el cotxet a velocitat regular rere la gent que s'afanyava cap a les escales mecàniques, segurament amb l'esperança d'evitar xocar un cop dalt.

Mentre avançava al seu darrere, en Sebastian es va adonar de fins a quin punt s'assemblaven. Dues persones que sempre trobaven necessari guardar les distàncies.